

MARCU
pentru
TOȚI

TOM
WRIGHT

Traducere de Dana Sisoeva

Succeed Publishing
Medgidia, 2020

Editor: **Vasilică Croitor**
Tehnoredactarea: **Succeed Publishing**
Coperta: **Denisa & Benjamin Croitor**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WRIGHT, TOM

Marcu pentru toți / Tom Wright ; trad.: Dana Sisoeva. -

Medgidia : Succeed Publishing, 2020

ISBN 978-606-8993-47-8

I. Sisoeva, Dana (trad.)

2

Mark for Everyone © Nicholas Thomas Wright 2001, 2004, 2012

All rights reserved.

This translation of **Mark for Everyone** first published in 2001

is published by arrangement with

The Society for Promoting Christian Knowledge, London, England.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

Editura Succeed Publishing
Medgidia, str. Independenței, nr. 5
Jud. Constanța, cod: 905600
Telefon: 0744 623909
comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

CUPRINS

INTRODUCERE.....	xi
MARCU 1:1-8	
Predicarea lui Ioan Botezătorul.....	1
MARCU 1:9-13	
Botezul lui Isus.....	4
MARCU 1:14-20	
Chemarea ucenicilor.....	7
MARCU 1:21-24	
Exorcism și vindecare.....	10
MARCU 1:35-45	
Vindecarea leprosilui.....	13
MARCU 2:1-12	
Vindecarea paralicului.....	15
MARCU 2:13-17	
Chemarea lui Levi.....	18
Marcu 2:18-22	
Întrebări despre post.....	21
MARCU 2:23-28	
Învățătura despre Sabat.....	25
MARCU 3:1-6	
Vindecarea omului cu mâna uscată.....	28
MARCU 3:7-19	
Numirea celor doisprezece.....	31
MARCU 3:20-30	
Isus și Beelzebul.....	34
MARCU 3:31-35	
Familia lui Isus.....	38
MARCU 4:1-20	
Pilda semănătorului.....	40
MARCU 4:21-25	
O lampă în suportul ei.....	44

MARCU 4:26-34	
Alte pilde despre sămânță	46
MARCU 4:35-41	
Isus potolește furtuna	50
MARCU 5:1-20	
Vindecarea unui demonizat	53
MARCU 5:21-34	
Fiica lui Iair și femeia cu o scurgere de sânge cronică	57
MARCU 5:35-43	
Învierea fiicei lui Iair.....	60
MARCU 6:1-6	
Un profet în patria Sa.....	64
MARCU 6:7-13	
Trimiterea celor doisprezece.....	67
MARCU 6:14-16	
Speculațiile lui Irod	70
MARCU 6:17-29	
Irod și Ioan Botezătorul.....	73
MARCU 6:30-44	
Hrănirea celor cinci mii.....	76
MARCU 6:45-56	
Isus umblă pe apă.....	80
MARCU 7:1-13	
Legea lui Dumnezeu și tradiția omenească.....	84
Marcu 7:14-23	
Curat și necurat.....	88
MARCU 7:24-30	
Femeia siro-feniciană.....	93
MARCU 7:31-37	
Vindecarea unui om surd și mut.....	96
MARCU 8:1-10	
Hrănirea celor patru mii.....	98

MARCU 8:11-21	
Aluatul fariseilor și al lui Irod	101
MARCU 8:22-30	
Declarația lui Petru despre mesianitatea lui Isus.....	104
MARCU 8:31-9:1	
Isus vorbește despre moartea Sa	108
MARCU 9:2-13	
Schimbarea la față	111
MARCU 9:14-29	
Băiatul posedat de demon	116
MARCU 9:30-37	
Adevărata măreție.....	120
MARCU 9:38-50	
Avertismente cu privire la păcat	123
MARCU 10:1-16	
Învățătura despre divorț.....	127
MARCU 10:17-31	
Tânărul domnitor bogat	131
MARCU 10:32-45	
Cererea lui Iacov și Ioan	136
MARCU 10:46-52	
Isus vindecă un cerșetor orb.....	140
MARCU 11:1-11	
Intrarea triumfală	143
MARCU 11:12-25	
Isus curățește Templul	146
MARCU 11:27-33	
Autoritatea lui Isus pusă sub semnul întrebării.....	151
MARCU 12:1-12	
Pilda viticultorilor	154
MARCU 12:13-17	
Despre taxa pentru Cezar	158

MARCU 12:18-27	
Căsătoria și învierea.....	162
MARCU 12:28-34	
Cea mai importantă poruncă.....	166
MARCU 12:35-44	
Fiul lui David și bănuțul văduvei.....	169
MARCU 13:1-3	
Semne ale sfârșitului.....	173
MARCU 13:14-27	
Alte semne ale sfârșitului	177
MARCU 13:28-37	
Așteptarea Fiului Omului.....	182
MARCU 14:1-11	
Isus este uns în Betania.....	185
MARCU 14:12-25	
Cina Domnului.....	188
MARCU 14:26-52	
Isus este arestat	192
MARCU 14:53-72	
În casa marelui preot	197
MARCU 15:1-15	
Isus înaintea lui Pilat	202
MARCU 15:16-32	
Crucificarea.....	205
MARCU 15:33-39	
Moartea lui Isus.....	210
MARCU 15:40-47	
Înmormântarea lui Isus.....	213
MARCU 16:1-8	
Învierea	216
MARCU 16:9-20	
Două încheieri suplimentare.....	220
GLOSAR	223

Pentru

sora Mary Magdalene SLG, cu recunoștință pentru dragostea, sprijinul și rugăciunile de care mă bucur de peste cincizeci de ani.

INTRODUCERE

Cu cea dintâi ocazie când cineva s-a ridicat înaintea unei audiențe să le vorbească oamenilor despre Isus, a afirmat cu claritate următoarele: acest mesaj este pentru *toți*.

Fusese o zi glorioasă – unii o numesc ziua de naștere a bisericii. Mărețul vânt al Duhului lui Dumnezeu suflase peste ucenicii lui Isus și îi umpluse cu o nouă bucurie și cu un sentiment al prezenței și puterii divine. Liderul lor, Petru, care doar cu câteva săptămâni înainte plânsese ca un bebeluș pentru că-l mințise și se lepădase cu bună știință de Isus, s-a ridicat acum în picioare pentru a le explica mulțimilor care dăduseră năvală că tocmai se întâmplase ceva ce a schimbat lumea pentru totdeauna. Ceea ce Dumnezeu îi dăruise lui Petru, de acum începea să ofere întregii omeniri: viață nouă, iertare. O speranță nouă și o putere nouă se deschideau ca un izvor gata să se reverse după o lungă iarnă. Începea o nouă epocă în care Dumnezeu cel viu urma să facă lucruri noi în lume – începând chiar atunci și acolo, cu aceia care îl ascultau. Această promisiune „este pentru voi, a spus el, și pentru copiii voștri și pentru fiecare dintre cei care sunt departe.” (Fapte 2:39). Nu era doar pentru tine sau pentru persoana de lângă tine. Era pentru *toți*.

Într-o perioadă relativ scurtă de timp, aceasta s-a și întâmplat, astfel că tânăra mișcare s-a răspândit într-o mare parte din lumea cunoscută atunci. Iar una dintre căile prin care promisiunea făcută tuturor s-a împlinit a fost prin scrierile liderilor bisericii creștine din primul veac. Aceste opere scurte – cele mai multe scrisori și povestiri despre Isus – au circulat pretutindeni și au fost citite cu interes. Sub nicio formă nu au fost concepute pentru o elită religioasă sau intelectuală. Chiar de la început, acestea au fost concepute pentru *toți*.

Aceasta este la fel de adevărat astăzi precum a fost și odinioară. Desigur, contează faptul că unii acordă timp și se preocupă de dovezile istorice, de însemnătatea cuvintelor în limba originală

INTRODUCERE

(primii creștini au scris în limba greacă) și, în mod precis, de acele detalii prezentate de scriitori diverși, care vorbeau despre Dumnezeu, despre Isus, despre lume și despre ei înșiși. Această serie se folosește îndeaproape și de acest gen de lucrări. Dar ideea centrală este aceea că mesajul poate să ajungă la fiecare, îndeosebi la persoanele care nu ar citi în mod normal o carte cu note de subsol și cuvinte grecești. Pentru acest gen de oameni au fost scrise aceste cărți. Și de aceea avem și un glosar, la sfârșit, al cuvintelor cheie pe care nu le poți înțelege cu ușurință, oferind astfel o scurtă descriere a înțelesului lor. Ori de câte ori vedeți un cuvânt scris **îngroșat** în text, puteți să mergeți la sfârșitul cărții și să vă reamintiți semnificația cuvântului respectiv.

Există, desigur, multe traduceri ale Noului Testament disponibile astăzi. Cea pe care o ofer aici este desemnată pentru același fel de cititori: cititori care nu sunt foarte familiarizați cu tonul mai formal sau poate mai profund ale unor traduceri standard. Desigur că am încercat să vă țin cât de aproape de textul original pe cât a fost de posibil. Dar scopul meu principal a fost să mă asigur că mesajul se va adresa nu doar unora dintre cititori, ci fiecăruia.

Volumul de față prezintă una din cele mai scurte și mai concise relatări privitoare la Isus. Mulți oameni cred că Evanghelia lui Marcu a fost prima scrisă și, cu siguranță, ea poartă pecetea unei povești spuse dintr-o răsuflare, menită să te ia de guler și să te facă să dai ochii cu adevărul despre Isus, despre Dumnezeu și despre tine însuși. Așadar, cartea pe care o țineți acum în mână este *Marcu pentru toți!*

Tom Wright

MARCU 1:1-8

Predicarea lui Ioan Botezătorul

¹Acesta este începutul veștii bune – vestea bună a lui Isus Mesia, Fiul lui Dumnezeu. ²Profetul Isaia a scris următoarele: („Iată, îl trimit înaintea Ta pe mesagerul Meu; el Îți va pregăti calea!”) ³„Un glas strigă în pustie: «Pregătiți calea Domnului! Neteziți-I cărarea!»” ⁴Ioan Botezătorul și-a început lucrarea în deșert. El vestea un botez al pocăinței, spre iertarea păcatelor. ⁵Oameni din întreg ținutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului ieșeau la el; ei își mărturiseau păcatele și erau botezați de el în râul Iordan. ⁶Ioan era îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă și avea un brâu de piele în jurul mijlocului. Se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. ⁷„După mine va veni Cineva mult mai puternic decât mine, le spunea Ioan. Eu nu sunt vrednic să mă aplec și să-i dezleg sandalele. ⁸Eu v-am botezat cu apă; El vă va boteza cu Duhul Sfânt.”

Numai ce ai adormit și ai început să visezi, când cineva trântește brusc ușa de perete și o lumină orbitoare pătrunde înăuntru. O voce întrerupe lumea viselor, în care te adânciseși, și strigă cu un glas tare: „Scoală-te! Ridică-te! Ai să întârzie!” Și, fără să mai adauge ceva, omul îți aruncă pe față apă rece, pentru a se face înțeles. E timpul să lași în urmă visele și să întâmpini cea mai importantă zi din viața ta.

Așa este introducerea **Evangeliei** lui Marcu. Un început extraordinar căci, potrivit celor spuse de autor, așa era **Ioan Botezătorul** pentru iudeii din vremea sa. Lucrarea lui Ioan a izbucnit dintr-o dată, iar lumea a rămas surprinsă. Mulți așteptau un semn de la Dumnezeu, dar ei nu se așteptau să arate în felul acesta. Mulți doreau venirea unui **Mesia**, care să-i conducă în lupta împotriva romanilor, dar ei nu anticipau venirea unui profet, care le va spune să se pocăiască.

Ioan era vocea care întrerupe visele, și poate coșmarurile, iudaismului lui Irod și al lui Caiafa, iudaismului care spune din nou și din nou povestea libertății, dar nu are nici o idee despre cum va

MARCU 1:1-8 Predicarea lui Ioan Botezătorul

arăta această libertate, când le va fi dată. Unii au crezut că Ioan e un nebun, că el e cel care stă și visează; dar el se ivește, aruncă apă rece pe ei și le spune să se pregătească pentru cel mai însemnat moment din istoria iudeilor, din istoria lumii.

Lumina strălucitoare, cu care i-a orbit, a fost povestea pe care ei o știau foarte bine, dar care acum lua o întorsătură nouă. În fiecare an, de Paște, ei recitau povestea **exodului** din Egipt, spunând din nou și din nou cum Dumnezeu a salvat poporul Israel din mâinile lui Faraon, și cum i-a condus prin Marea Roșie și prin pustie spre pământul promis. Alături de povestea creației, aceasta este cea mai importantă relatare din întreg Vechiul Testament, și ascultătorii lui Ioan o cunoșteau foarte bine. Dar, în loc să reia pur și simplu cuvintele ei și să-și amintească evenimentul, Ioan o transformă într-o dramă, o piesă, și le spune ascultătorilor săi că ei trebuie să o joace. Oamenii trebuie să treacă prin apă și să fie eliberați. Ei trebuie să lase în urmă „Egiptul” – lumea păcatului, în care trăiau, lumea rebeliunii împotriva Dumnezeului viu. Ei, Israelul acelor zile, căutau în direcția greșită și mergeau în direcția greșită; venise timpul să se întoarcă și să o apuce pe calea cea bună (aceasta înseamnă „**pocăință**”). Era timpul să se oprească din visare și să se trezească la realitatea lui Dumnezeu.

Chemarea privea un eveniment aparte. Urma să vină Cineva anume, foarte curând, și Ioan îi pregătea pe oameni pentru acest moment. Dacă ar veni cineva în orașul tău și ți-ar spune că președintele, sau prințesa, sau un alt om însemnat, se îndreaptă spre casa ta pentru a-ți face o vizită, te-ai grăbi imediat să pui în ordine lucrurile din jurul tău. În Marea Britanie este o glumă care spune că, oriunde merge regina, miroase a ceva proaspăt vopsit. Ioan era ca mesagerul care merge înaintea regelui, pregătind calea pentru „Cineva mai puternic”, care urma să vină după el. Israel, ca întreg, avea nevoie de pregătire. Fiecare individ din Israel avea nevoie de pregătire. Va veni Cineva care îl va pune în umbră chiar și pe Ioan.

Cine credea Ioan că va fi acest „Cineva”? Nu ne este clar, și poate că nici lui nu-i era clar. Poate credea că va veni **YHWH** Însuși, Dumnezeul lui Israel în Persoană. Sau poate credea că va veni Mesia.

MARCU 1:1-8 Predicarea lui Ioan Botezătorul

Sau poate credea că va fi, cumva, și una, și alta. Dar ce anume va face acest personaj îi era destul de clar. Ceea ce Ioan a făcut cu apă, Cel care va veni va face cu Duhul, cu **Duhul Sfânt**.

Această promisiune – este și un avertisment, desigur, dar în principal este o promisiune – adaugă câteva imagini ale eliberării iudeilor din Vechiul Testament. Marcu ne indică aceeași direcție, cu două citate biblice, din Maleahi și Isaia, care ne introduc povestea. Una dintre cele mai mari promisiuni pe care Israel le prețuia de secole spunea că, atunci când YHWH va realiza din nou exodul final, eliberându-și încă o dată poporul, atunci El va veni în Persoană, pentru a locui cu poporul Său. El va fi cu ei; El va fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Lui. Cum va face acest lucru? În povestea exodului original, prezența lui Dumnezeu a fost cu Israel în stâlpul de nor și de foc. De data aceasta, va fi ceva asemănător, și totuși diferit. Duhul lui Dumnezeu va locui cu oamenii, în oameni, devenind aerul pe care îl respiră, focul din inimile lor. Ei trăiau cu această promisiune. Ioan spune că e pe cale să se împlinească. Dar sunt ei pregătiți pentru aceasta?

Cu siguranță că nu erau pregătiți – și poate că nici Ioan nu era – pentru ceea ce urma. Versetele de început ale scrierii lui Marcu ne spun la ce să ne așteptăm: acesta este începutul veștii bune a lui Isus Mesia, Fiul lui Dumnezeu („Fiul lui Dumnezeu”, în iudaismul acelor zile, era titlul pentru Mesia). Dar lucrurile nu erau la fel de clare atunci. Ceea ce aveau era vocea și apa: ei trebuiau să se pregătească pentru personajul uman care avea să dea un sens acestor lucruri, dar unul foarte tulburător.

Prin acest pasaj de introducere Marcu vrea, în primul rând, să simțim șocul lucrului nou pe care Îl face Dumnezeu. Ai fost vreodată bolnav și nu ai putut dormi prea bine? Noaptea ți s-a părut o veșnicie. Dar apoi, exact când ai reușit să ațipești, s-a pornit brusc alarma: era deja dimineață. Aceasta este atmosfera creată aici. Ea ridică o întrebare și pentru noi: oare am adormit noi azi în biserici, în comunitățile noastre, în viețile noastre personale? Ce ne-ar putea trezi?

MARCU 1:9-13

Botezul lui Isus

⁹Tată cum s-a întâmplat: În vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileei și a fost botezat de Ioan în râul Iordan. ¹⁰Chiar atunci, pe când ieșea din apă, a văzut cerurile deschise și pe Duhul coborând peste El ca un porumbel. ¹¹Apoi s-a auzit un glas din ceruri: „Tu ești Fiul meu preaiubit; În Tine Îmi găsesc plăcerea.” ¹²Imediat Duhul L-a dus în pustie. ¹³A rămas în pustie patruzeci de zile, și acolo a fost ispitit de Satan. Stătea cu fiarele sălbatice și îngerii Îl slujeau.

Un tânăr producător de film a avut o neînțelegere serioasă și regretabilă cu cel care i-a fost, pentru mulți ani, mentor și îndrumător. Tânărul pur și simplu nu a putut face față criticilor și a sfârșit prin a respinge persoana care l-a ajutat atât de mult. Când totul s-a încheiat, un prieten apropiat a rezumat problema reală în felul acesta: „Totul a fost despre un tată lipsit de generozitate, explica el, și un fiu care căuta confirmare și dragoste”.

Se întâmplă adesea în familii, în afaceri, peste tot. Mulți copii din lumea de azi au crescut fără un tată care să le spună (fie prin cuvinte, priviri sau îmbrățișări): „Tu ești copilul meu mult iubit”. Să nu mai spunem de: „Sunt mândru de tine!” În lumea vestică, până și acei tați, care cred acest lucru în inimile lor, sunt adesea prea încurcați sau prea stânjeniți să le spună copiilor lor cât de mândri sunt de ei. Mulți, vai, merg exact în direcția opusă: cuvinte pline de mânie, respingere plină de amărăciune, trântit de uși.

Evangelhia creștină, în întregime, poate fi rezumată la această idee: când Dumnezeu viu se uită la noi, la fiecare creștin botezat și credincios, El ne spune ce i-a spus și lui Isus în ziua aceea. El ne vede, nu cum suntem în noi înșine, ci cum suntem în Cristos. Câteodată ni se pare a fi imposibil, în special aceloră dintre noi care nu au primit o asemenea aprobare de la părinții lor pământești, dar acest lucru este adevărat! Dumnezeu se uită la noi și spune: „Tu ești fiul meu preaiubit; îmi găsesc plăcerea în tine!” Încearcă să citești

MARCU 1:9-13 Botezul lui Isus

această propoziție rar, cu numele tău la începutul ei, și reflectă în tăcere asupra a ceea ce Dumnezeu îți spune ție, atât la **botezul** tău, cât și în fiecare zi de atunci încolo.

Cum se poate aceasta? Va fi nevoie să spunem toată povestea, în mod special cele privitoare la moartea și învierea lui Isus, pentru a explica. Dar despre aceasta este Evanghelia creștină.

Acest lucru este real datorită unui adevăr simplu, dar foarte profund: Isus este Mesia, și **Mesia** reprezintă poporul Său. Ceea ce este adevărat despre El, este adevărat și despre ei. Cuvântul „Mesia” înseamnă „Unsul”; și această istorisire ne spune că Isus a fost uns cu **Duhul Sfânt**, confirmat ca Fiu al lui Dumnezeu. Mesia este numit „Fiul lui Dumnezeu” în câteva pasaje biblice, inclusiv cel evocat aici de vocea din cer (Psalmul 2:7). Totuși, creștinii primari au realizat destul de repede că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu într-un sens mult mai profund, și ei s-au agățat de mesianitatea Sa pentru viața lor. Tocmai pentru că Isus a fost și este Mesia, Dumnezeu le-a putut spune lor, așa cum ne spune și nouă, ceea ce a rostit cu privire la Isus la botezul Său. Și fără acel cuvânt de la Dumnezeu tot ce auzim cel mai adesea, în mintea noastră, sunt ușile trântite.

În relatarea sa, Marcu folosește un limbaj solemn, plin de ecouri ale Vechiului Testament: „Iată cum s-a întâmplat”; „El a văzut cerurile deschise”. Dacă mergem în spate, la rădăcinile biblice, vom realiza ce înseamnă că „a văzut cerurile deschise”. Nu înseamnă că Isus a văzut o ușă, care a fost deschisă undeva la mile depărtare deasupra Sa. În Biblie, „**ceruri**” denotă adesea dimensiunea lui Dumnezeu, care e dincolo de realitatea obișnuită. Imaginea seamănă mai degrabă cu o perdea invizibilă, care stă chiar în fața noastră și dintr-o dată e dată la o parte; și atunci, în loc de copaci și flori și clădiri – în cazul lui Isus râul, deșertul nisipos și mulțimea –, stăm în prezența unei realități cu totul diferite.

O parte importantă a **credinței** creștine are de-a face cu efortul de a învăța să trăiești această realitate diferită, chiar și atunci când nu o poți vedea. Uneori, în momentele decisive și culminante, perdeaua este dată la o parte și atunci putem vedea, sau auzi, ceea ce este

MARCU 1:9-13 Botezul lui Isus

dincolo; dar cel mai adesea noi trebuie să umblăm prin credință, nu prin vedere. Unul dintre lucrurile pe care ni le spune Marcu, prin felul în care scrie Evanghelia sa, este că, atunci când privim la viața lui Isus, trebuie s-o înțelegem în felul acesta. Privește la această poveste, spune el, privește la această viață, și învață să vezi și să auzi în ea viziunea cerească, vocea cerească. Învață să auzi aceste cuvinte, care ți se adresează ție. Lasă-le să te schimbe, să te modeleze, să te facă o ființă nouă, persoana pe care Dumnezeu vrea s-o vadă în tine. Descoperă în această istorisire dimensiunea cerească ascunsă a lumii lui Dumnezeu.

Cu siguranță că, citind acest pasaj, orice creștin din primul secol a crezut că botezul său în Isus Mesia a fost momentul în care, pentru el, perdeaua a fost dată la o parte și aceste cuvinte i-au fost adresate. În biserica zilelor noastre, trebuie să găsim posibilități de a readuce la viață această practică a botezului și învățătura despre el.

Când facem acest lucru, vom fi pregătiți, așa cum a fost și Isus, pentru a fi trimiși în deșert. Isus a reluat marea dramă a exodului lui Israel din Egipt și călătoria prin pustie, spre Țara Promisă. Drumul pe care Isus urma să-l parcurgă, tocmai pentru că era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, este drumul care duce pe căi uscate și prăfuite, prin ispită și eșec aparent. Așa va fi și în cazul nostru. Dacă ne începem călătoria imaginându-ne că Dumnezeu este un părinte abuziv, amenințător și mânios, gata să strige la noi, să trântască ușa sau să ne arunce în stradă pentru că nu ne-am descurcat suficient de bine, vom eșua la prima șoaptă a ispitei. Dar dacă ne amintim vocea care a rostit aceste cuvinte de dragoste, pline de putere, vom găsi calea de ieșire.

Marcu ne spune că Isus stătea cu „fiarele sălbatice”. Nu ne spune dacă acestea erau amenințătoare, dacă sunt un semn al noii creații (cu Isus ca al doilea Adam în noua grădină a Edenului?), sau ambele. Dar acolo erau și îngerii. Ei nu aveau să-L păzească pe Isus de ispitirea **Satanei**, așa cum, la final, nu aveau să-L izbăvească de Calvar, ci să-L asigure că Tatăl Său iubitor Îl veghea, era cu El, Îl iubea, lucra prin El, Își turna Duhul în și prin El în permanență.

MARCU 1:14-20 Chemarea ucenicilor

Isus a pornit pe calea pe care noi toți trebuie să mergem; și El a putut să înainteze pentru că a auzit cuvintele dragostei, cuvintele vieții.

MARCU 1:14-20

Chemarea ucenicilor

¹⁴După ce Ioan a fost arestat, Isus a venit în Galileea, proclamând vestea bună a lui Dumnezeu. ¹⁵„S-a împlinit vremea, spunea El, Împărăția lui Dumnezeu este aproape! Pocățiți-vă și credeți în vestea bună!” ¹⁶Pe când trecea pe lângă Marea Galileei, i-a zărit pe Simon și pe fratele său, Andrei. Ei erau pescari și își aruncau năvodul în mare. ¹⁷„Veniți după Mine!, le-a spus. Vă voi face pescari de oameni!” ¹⁸Imediat ei și-au lăsat năvoadele și au plecat după El. ¹⁹A mai mers puțin, și i-a zărit pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele său. Ei stăteau în barcă și-și reparau năvoadele. El i-a chemat chiar atunci. Ei l-au lăsat pe tatăl lor, Zebedei, în barcă, împreună cu angajații lor, și au mers după El.

Poetul John Betjeman scrie, în versurile sale autobiografice, cum tatăl său a pus o mare presiune pe el ca să i se alăture în afacerile familiei. Tânărul John nu avea nici o trageră de inimă spre aceasta; el dorea să fie poet. „E doar un vis stupid, i-a spus tatăl său; trebuie să intri în afacerile noastre nu doar pentru bani, ci și pentru onoarea familiei. Ești a patra generație. Trebuie să o duci mai departe.” Tânărul a refuzat și a ales să-și urmeze vocația, ajungând un poet laureat, care are un monument comemorativ în Abația Westminster.

Nu știm câte generații din familia lui Zebedei au pescuit pe Marea Galileei, dar e foarte probabil să fi fost mai mult de patru. În acea țară și cultură, precum și în unele din zilele noastre, o mică afacere de familie se transmitea mai departe urmașilor, nu doar pe parcursul a câtorva generații, ci chiar secole la rând. În acest fel, se simțeau în siguranță; oamenii din jur știau cu ce se ocupă ei. Dacă erau amenințați de vremuri grele, ce aveau de făcut era doar să muncească un pic mai mult.

MARCU 1:14-20 Chemarea ucenicilor

Dar uite că trece pe acolo tânărul profet din Nazaret și le spune lui Iacov și Ioan, și vecinilor lor, Petru și Andrei, să lase totul și să Îl urmeze. Și ei asta și fac. S-a întâmplat că astăzi, la apusul soarelui, am făcut o plimbare de-a lungul unui port scoțian. Spre surprinderea mea, am întâlnit un om, cam de vârsta mea, stând în fața ușii vasului său și reparând o capcană de homar. M-am întrebat cum ar răspunde dacă i-aș spune să lase totul în urmă și să mă urmeze, sau chiar să renunțe la tot și să-L urmeze pe Isus. (Numele orașului era, cum nu se poate mai potrivit, Sfântul Andrei.) Doar când te gândești puțin la felul de viață pe care îl duceau Petru, Andrei, Iacov și Ioan și la viitorul total necunoscut în care Isus îi invita să pășească, înțelegi cât de cutremurătoare a fost și este această scurtă istorisire. Lasă deoparte tot ce știi, tot ce-ți asigură viitorul, familia ta (și solidaritatea familiei era ceva extrem de important în acea cultură), și urmează-L pe Isus. Unii oameni, poate și unii dintre cei care citesc aceste rânduri, primesc o asemenea provocare azi.

Felul în care Marcu ne relatează aceste lucruri trezește ecouri ale altor întâmplări din Scriptură, povestea mai cuprinzătoare a poporului lui Dumnezeu. „Lasă țara ta și casa tatălui tău, îi spune Dumnezeu lui Avraam, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.” Avraam, ca Petru și ca ceilalți, a făcut ce i s-a spus și a plecat spre locul în care a fost trimis. Marcu îi lasă pe cititorii săi să înțeleagă faptul că vechea afacere de familie a poporului lui Dumnezeu trebuie lăsată în urmă. Dumnezeu vrea să scrie un poem nou și pentru aceasta cheamă un popor nou.

Și numele poemului este „Împărăția lui Dumnezeu”. Întregul Israel o aștepta. Dar nu era vorba de o învățătură bună, de o nouitate aparte. Nu era vorba despre o nouă agendă politică. Nu era un tip nou de spiritualitate. Ar fi putut, eventual, să conducă la o învățătură nouă, la o agendă nouă și cu siguranță la rugăciune, dar în ea însăși era ceva mai mult decât toate acestea. Era vestea bună (și extrem de periculoasă) că Dumnezeu viu avea să intre în acțiune, că El avea să vină în Împărăția Sa. Și se cerea un răspuns definitiv din partea oamenilor. Era „**vestea bună** a lui Dumnezeu”.

MARCU 1:14-20 Chemarea ucenicilor

Observați momentul ales de Isus pentru a intra în acțiune. Câtă vreme Ioan anunță Împărăția, lângă Iordan, Isus așteaptă să sosească timpul Său. Dar când Ioan este aruncat în închisoare, El știe că a sosit vremea să acționeze. Tot ce știm despre Isus este că El S-a rugat și a așteptat ca Tatăl să-I descopere timpul potrivit pentru a-Și începe lucrarea. Dumnezeu vorbește prin situații și evenimente, precum și prin vocea liniștită și șoptită din inimile noastre, și Dumnezeu acum îi spunea că, dacă această mișcare a Împărăției trebuia să înainteze și să nu se stingă, atunci venise timpul ca Isus să Își împlinească vocația prin lucrarea publică. Așa că a pornit să străbată satele din Galileea, ca un profet rătăcitor, nu stând într-un singur loc, precum Ioan: El era un mesager care trebuia să le spună urgent oamenilor ce se petrece. Și mesajul Lui anunța că a venit timpul lui Dumnezeu. Vremea a sosit.

Dacă ar fi să străbateți străzile unui oraș sau ale unui sat cu o oarecare moștenire creștină, și să strigați: „Pocăiți-vă și credeți în **Evanghelia**”, oamenii ar crede că știu la ce vă referiți: „Trebuie să renunțe la păcatele lor și să devină creștini”. Desigur, Isus a vrut ca oamenii să renunțe la păcatele lor, dar „pocăință” a însemnat, pentru El, mai degrabă două lucruri diferite. În primul rând, să renunțe la agendele sociale și politice, care urmau să îi târască pe israeliți într-un război teribil, dezastruos. Ne putem imagina că cineva ar spune acest mesaj astăzi, într-o țară în care, datorită ideologiilor, jumătate din populație se angajează într-un comportament violent. În al doilea rând, însemna o chemare adresată Israelului de a se întoarce la adevărata loialitate față de **YHWH**, Dumnezeu lor. Și, așa cum știe oricine are o brumă de cunoștințe biblice, aceasta trebuia să se întâmple înainte ca Dumnezeu să-Și elibereze, în cele din urmă, poporul. Chemarea la pocăință este parte a anunțului că aceasta este vremea marelui eveniment al eliberării, al izbăvirii lui Dumnezeu.

De aceea, ea merge împreună cu chemarea la credință. Contemporanii lui Isus se încredeau în tot felul de lucruri: strămoșii, pământul lor, **Templul**, legea. Chiar și în Dumnezeu lor... cu

MARCU 1:21-24 Exorcism și vindecare

condiția ca acest Dumnezeu să facă ceea ce așteaptă ei să facă. Isus îi cheamă acum să se încreadă în vestea bună că Dumnezeu lor va face ceva nou. Dar, pentru a putea participa la aceasta, ei trebuiau să se desprindă de orice alte legături și să se încreadă în El și în mesajul Său. Acest lucru nu era ușor atunci, și nu este ușor nici azi. Dar este ceea ce Petru, Andrei, Iacov și Ioan au făcut, și este ceea ce toți creștinii sunt chemați să facă azi, mâine și în viitorul lui Dumnezeu.

MARCU 1:21-24

Exorcism și vindecare

²¹Ei s-au dus în Capernaum. Și imediat, în ziua de Sabat, Isus a intrat în sinagogă și a început să-i învețe. ²²Oamenii erau uimiți de învățătura Lui. El nu era ca învățătorii lor, cărturarii, ci vorbea ca având o autoritate a Sa. ²³Îndată, în sinagoga lor, a intrat un om cu un duh necurat. ²⁴„Ce avem noi de-a face cu Tine, Isus din Nazaret?, a strigat. Ai venit să ne distrugi? Știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!” ²⁵„Taci!, i-a poruncit Isus. Și ieși afară din el!” ²⁶Duhul necurat l-a scuturat, a scos un strigăt puternic și a ieșit afară din el. Toți au rămas uimiți. ²⁷„Ce este aceasta?, au început să se întrebe unii pe alții. O nouă învățătură, cu o autoritate reală! El poruncește chiar și duhurilor necurate, spunându-le ce să facă, și ele Îl ascultă!” ²⁸Vestea despre Isus s-a răspândit imediat, prin toate împrejurimile districtului Galileea. ²⁹Ei au ieșit din sinagogă și au intrat imediat (cu Iacov și Ioan) în casa lui Simon și Andrei. ³⁰Soacra lui Simon era în pat cu febră, și ei l-au vorbit despre ea lui Isus chiar atunci. ³¹El s-a apropiat, a luat-o de mână și a ridicat-o. Febra a lăsat-o și ea a început să le slujească. ³²Când soarele a apus și s-a lăsat seara, ei i-au adus la Isus pe cei care erau bolnavi și pe toți cei care erau posedați de demoni. ³³Întreaga cetate era adunată la ușă. ³⁴Isus a vindecat mulți oameni care sufereau de diferite boli și a scos afară mulți demoni. El nu le permitea să vorbească, pentru că ei Îl cunoșteau.

MARCU 1:21-24 Exorcism și vindecare

Nu cu mult timp în urmă, s-a întâmplat o mare catastrofă pe mare. O ambarcațiune pentru turiști, încărcată cu bagaje și oameni plecați în concedii, nu reușise să își închidă corespunzător ușile; apa începu să pătrundă înăuntru; vasul amenința să se scufunde și atunci oamenii au fost cuprinși de panică. Unii începură să țipe și atmosfera fericită și relaxată de până în acel moment se transformă în câteva minute în ceva mai rău decât ce vezi în filmele de groază.

Dar, dintr-o dată, un om – nu un membru al echipajului – preluă controlul. Cu o voce clară începu să dea ordine, spunând celorlalți ce să facă. Sentimentul de încredere birui încet panica, oamenii realizând că cineva e în control, și mulți dintre ei reușiseră să ajungă la bărcile de salvare, pe care altfel nu le-ar fi putut găsi în întuneric și grabă. Acel om coborî el însuși la pasagerii blocați în cală. Acolo formă o punte umană: ținându-se cu o mână de scară și cu cealaltă de acea parte a vasului care aproape se scufundă, îi ajută încă pe câțiva să treacă de cealaltă parte cu bine. Când tot coșmarul se încheie, omul acela fusese găsit înecat. În mod literal el își dădu viața, folosindu-se de autoritatea pe care și-o asumase, autoritate prin care mulți au fost salvați.

Să mergem cu această imagine pe o altă coastă, cea al Galileei. La o sută de metri de țărm, în micul oraș Capernaum (Biblia adesea numește aceste așezări „orașe”, dar trebuie să ne gândim la ele mai mult ca la sate), e o sinagogă. Aici intră un om – nu unul dintre învățătorii recunoscuți – și începe, prin autoritatea proprie, să-i învețe pe cei din jur care e voia lui Dumnezeu și cum va veni Împărăția Lui. Învățătorii obișnuiți – **preoții** și **cărturarii**, oamenii învățați, în unele locuri și **fariseii**, gardieni scrupuloși și autonomiți ai tradițiilor iudaice ancestrale – nu învățau în felul acesta. Ei întotdeauna spuneau: „după cum a scris Moise”, sau: „după cum zice **rabinul** cutare”. Isus le vorbea calm, dar cu o autoritate convingătoare.

Și cu aceeași autoritate rostea cuvinte de vindecare. Uneori, oameni pentru care viața devenise un adevărat coșmar – a căror personalitate părea preluată de puteri străine – l-au abordat pe Isus; într-adevăr, ei păreau să aibă o cunoaștere neobișnuită prin care Îl recunoșteau, știau Cine este și ce misiune are de îndeplinit. El

MARCU 1:21-24 Exorcism și vindecare

urma să pună capăt coșmarului, să-i salveze pe oameni, atât la nivel național, cât și individual, de forțele distructive care i-au înrobit. Și atunci, fie că era vorba de **demoni** gălăgioși, o femeie cu febră sau o altă boală oarecare, Isus i-a vindecat pe oameni, făcând toate acestea cu aceeași blândețe și aceeași autoritate plină de putere și eficiență.

În felul acesta, Marcu începe să ne spună despre cum s-a întâmplat că Isus a devenit atât de popular, într-un timp atât de scurt, și despre faptul că traseul carierei Sale publice indica inexorabil spre sfârșitul Său dramatic. Nu avem nici o îndoială că Isus a atras repede mulțimi mari de oameni și că vindecările Sale pline de autoritate au constituit cauza principală. Și acest fapt a amenințat autoritățile; dar, după cum vom descoperi în curând, era acolo ceva mai mult. Isus s-a angajat într-o luptă împotriva forțelor răului și ale distrugerii, forțe care, precum marea cumplită și întunecată, care s-a revărsat peste călătorii înspăimântați și neputincioși, păreau uneori să-i atace pe oameni cu toată puterea. Isus a venit să fie o punte umană, pe care oamenii să pășească cu încredere spre un loc sigur. Și dacă, în acest proces, El a trebuit să plătească cu viața Sa prețul acestei autorități izbăvitoare – fiind o punte umană cu mâinile întinse, ce-i purta pe oameni de la moarte la viață –, acest fapt pur și simplu a completat și încununat lucrările Sale. Demonii au înălțat un ultim țipăt privind cum atârna pe cruce, provocând și batjocorind pentru ultima dată validitatea autorității Sale. Pe cruce El a completat lucrarea de vindecare, pe care a început-o în acea zi în sinagogă.

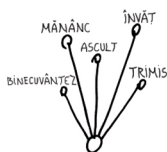
Când biserica va învăța din nou cum să vorbească și să lucreze cu aceeași autoritate, noi vom experimenta atât puterea salvatoare a lui Dumnezeu, manifestată încă o dată, cât și o opoziție pe măsură, din partea forțelor întunericului. Pe măsură, dar nu cu aceeași greutate. Demonii Îl cunoșteau pe Isus și știau că El a venit să-i înfrângă odată și pentru totdeauna. Ei pot încă țipa, dar, datorită celor petrecute la Calvar, nu mai au nicio autoritate. A crede acest lucru este cheia mărturiei creștine și a lucrării salvatoare în lume care, în ciuda panicii și disperării frecvente, a fost deja revendicată de autoritatea iubitoare a lui Dumnezeu, în Isus.

Ia pulsul bisericii tale, de John Wagenveld și Tim

Această carte prezintă zece semne vitale ale unei biserici sănătoase - cinci angajamente cheie și cinci funcții cheie. Ea conține un instrument de diagnosticare a sănătății bisericii pe care îl puteți aplica în contextul dumneavoastră. Mii de pastori și lideri din întreaga lume au găsit această paradigmă utilă în îmbunătățirea slujirii și misiunii bisericii locale. Această carte și instrumentul gratuit de diagnosticare pe care îl prezintă sunt și mai utile dacă sunt însoțite de conversații foarte sincere în echipa de slujire. Printr-un astfel de proces, sub călăuzirea Duhului Sfânt, această carte vă poate ajuta să discerneți calea unei slujirii eficiente.

Surprinde lumea, de Michael Frost

Surprinde lumea!

Cele cinci deprinderi ale trăirii misionale

Michael Frost a dat din nou lovitura! Cărțile lui înțelesc focul trăirii misionale. În *Surprinde lumea: Cele cinci deprinderi ale trăirii misionale*, Frost ne prezintă o strategie remarcabilă pe care toți o putem pune în practica de zi cu zi. E bine să faci rost de mai multe copii ale cărții pe care să le oferi membrilor din echipa ta, pentru a te asigura că toți sunt echipați pentru a trăi misional, ajutându-i pe cât mai mulți să afle calea spre Dumnezeu.

DAVE FERGUSON

Pastor senior al Community Christian Church